

Sygn. akt I PK 87/16

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa A. J.-M.
przeciwko Komendzie [...] Policji w N.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 grudnia 2016 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w N.
z dnia 16 grudnia 2015 r., sygn. akt IV Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Uzasadnienie faktyczne

Wyrokiem z dnia 16 grudnia 2015 r., sygn. akt IV Pa [...] Sąd Okręgowy w N.
w sprawie z powództwa A. J.-M. przeciwko Komendzie [...] Policji w N.
o przywrócenie do pracy – uwzględnił apelację powódki od wyroku Sądu
Rejonowego w N. z dnia 7 maja 2015 r., sygn. akt IV P [...], w którym Sąd
Rejonowy oddalił powództwo i zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 180 zł
tytułem zwrotu kosztów procesu. Sąd Okręgowy przywrócił powódkę do pracy
na poprzednich warunkach i zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 180 zł
tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego w całości zaskarżyła skargą kasacyjną pozwana. Skargę oparto na zarzucie naruszenia zarówno przepisów prawa materialnego, jak i procesowego.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na przyczynach przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Skarżący wskazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące dopuszczalności uwzględnienia przez Sad II instancji żądania powódki o przywrócenie do pracy w sytuacji gdy przywrócenie powódki do pracy w okolicznościach sprawy, tj. długotrwałą nieobecność w pracy powódki przed rozwiązaniem umowy przez pracodawcę, konieczność bieżącego i terminowego realizowania spraw z zakresu czynności powódki, tj. BHP/wypadki przy pracy policjantów, kompletność wymaganych przepisami prawa dokumentów pracowniczych z zakresu bhp itp., duże zaległości w tym zakresie w związku z nieobecnością powódki, charakter pracodawcy, tj. służby mundurowe, gdzie ilość i wymiar etatu są ustalane przez KWP [...], brak możliwości zmiany, zwiększenia etatowego na poziomie pozwanego pracodawcy, na stanowisku pracy powódki wskutek konkursu przeprowadzonego w trybie przepisów ustawy o służbie cywilnej została zatrudniona inna osoba, która przez okres trwania procesu realizowała wszystkie zadania z zakresu czynności powódki – tj. nie zastosowania przez orzekający w sprawie Sąd pomimo zarzutu pozwanego uregulowania z art. 56 § 2 w zw. z art. 45 § 2 i § 3 Kodeksu pracy. Nadto skarżący wskazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik powódki wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – o jej oddalenie, a także o zasądzenie od powódki kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Uzasadnienie prawne

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna pozwanej nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie którejkolwiek z przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1

k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej. Przy czym wymóg ten jest uzasadniony publicznymi celami rozpoznania przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2007 r., V CSK 356/07, LEX nr 621243). Ograniczenie się przez skarżącego do pytania nie jest wystarczającym określeniem zagadnienia prawnego, jeżeli zagadnienie prawne nie zostało przedstawione bez odniesienia się do ogólnych problemów interpretacyjnych (postanowienie Sądu Najwyższego z 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451).

Z kolei, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma

miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepubl.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Skarżący nie wykazał, aby w sprawie rzeczywiście zachodziły podstawy do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W zakresie pierwszej z powołanych podstaw należy stwierdzić, że sformułowane przez skarżącego zagadnienie prawne nie jest istotnym zagadnieniem prawnym, które kwalifikowałoby się do przyjęcia do rozpoznania. Skarżący nie wykazał w uzasadnieniu wniosku, aby przedstawione zagadnienie mogło przyczynić się do rozwoju prawa i praktyki sądowej. Jest ono silnie związane ze stanem faktycznym sprawy i w istocie zmierza jedynie do podważenia trafności rozstrzygnięcia Sądu II Instancji, brakuje mu jednak cech abstrakcyjności i szerszego znaczenia, tym samym nie nosi ono cechy istotności w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Skarżący nie wykazał również, że w sprawie zachodzi oczywista zasadność skargi kasacyjnej. Samo wskazanie naruszonych rozstrzygnięciem sądu przepisów to za mało, aby przyjąć, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Skarżący nie zdołał skutecznie wykazać, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Argumenty przedstawione przez skarżącego w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania stanowią jedynie powtórzenie uzasadnienia określonych zarzutów

podstawy materialnoprawnej rozpatrywanej skargi kasacyjnej i nie wskazują na występowanie w sprawie takich naruszeń, których kwalifikowany charakter uzasadniałby przyjęcie skargi do rozpatrzenia. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania zabrakło odpowiedniego wyводу, w którym autor skargi wykazałby walor oczywistej zasadności jej skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w rozumieniu powołanego wyżej przepisu nie przekonuje samo powtórzenie uzasadnienia zarzutów podstawy materialnoprawnej skargi kasacyjnej. W istocie powołane okoliczności stanowią jedynie polemikę z ustaleniami Sądu Okręgowego w N..

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.